

Μουσική – Ποίηση – Ιστορία – Άγγλική Φιλολογία – Γεωπονία

Καθημερινά μαθήματα

Φλάουτο – Βιολί – Βιόλα – Τσέλο – Πιάνο – Θεωρητικά – Μουσική Δωματίου

Τρίτη 23 Ιουλίου 2024 / 21:00

Η Μεγάλη Κάθοδος των Αλβανών στην Ελλάδα

Ομιλία του Piri Cervanaku

Καλησπερίζω όλους όσους σήμερα επέλεξαν να παρευρεθούν στην ομιλία μου. Ονομάζομαι Cervanaku Piri γνωστός στους περισσότερους από εσάς ως Δήμος και σήμερα θα σας μιλήσω για όλα τα προβλήματα που χρειάστηκε να αντιμετωπίσουν οι μετανάστες στην Ελλάδα. Συγκεκριμένα θα επικεντρωθούμε στους Αλβανούς μετανάστες και στην μεταγενέστερη γενιά. Η προσέγγιση μου σε αυτό το θέμα θα γίνει με αναφορές στην ζωή μου μέχρι σήμερα.

Μετά την κατάρρευση του κομμουνιστικού καθεστώτος στην Αλβανία οι πρώτοι Αλβανοί αποφάσισαν να κατέβουν στην Ελλάδα αναζητώντας μία καλύτερη ζωή. Έτσι και εγώ σε ηλικία 18 ετών ένα απόγευμα πήρα την ίδια απόφαση μαζί με μερικούς φίλους και ξεκινήσαμε ένα ταξίδι με άγνωστο προορισμό αφήνοντας κάθε πιθανό κίνδυνο. Ήταν 12 Σεπτεμβρίου του 1991, πήραμε μαζί μας λιγοστά απαραίτητα εφόδια και μετά από 9 μέρες ατελείωτο περπάτημα σε κρύο και βροχή βρεθήκαμε στην Πάτρα. Ο κυριότερος φόβος μας ήταν η αστυνομία και με την αγωνία αυτής της σκέψης βιαστήκαμε να συνεχίσουμε και αντί του δρόμου προς Κόρινθο (ο οποίος ήταν ο αρχικός μας προορισμός) ακολουθήσαμε αυτόν προς Καλαμάτα. Μετά από μερικές ακόμα μέρες με τα πόδια, φτάσαμε στο Καλό Νερό. Εκεί βρήκαμε δουλειά για δύο μέρες και κοιμόμασταν κάτω από την γνώστη σε όλους σας γέφυρα του Καλού Νερού. Με μία μικρή δόση τύχης βρήκαμε μόνιμη κατοικία και εργασία στο λαμπρό χωριό που ονομάζεται Αγαλιανή (για εμάς πλέον έδρα και πατρίδα). Καταλαβαίνετε πως μια παρόμοια διαδικασία χρειάστηκε να ακολουθήσουν εκατοντάδες χιλιάδες άλλοι αλλοδαποί με αποτέλεσμα να βρίσκονται αβοήθητοι σε μια ξένη χώρα με εντελώς διαφορετική κουλτούρα, γλώσσα και νοοτροπία.

Από την πρώτη στιγμή στην Αγαλιανή μας υποδέχτηκαν με άψογο τρόπο οι ντόπιοι δείχνοντάς μας την αγάπη τους με εξαίρεση λιγοστούς οι οποίοι υπάρχουν σε όλες τις κοινωνίες. Τα περιστατικά ρατσισμού ήταν λιγοστά αλλά όχι ανύπαρκτα. Στα μεγαλύτερα αστικά κέντρα όμως τα πράγματα ήταν τελείως διαφορετικά. Βλέπετε, σε ένα χωριό γίνεσαι ευκολότερα αποδεκτός καθώς ο κόσμος είναι μονιασμένος και δεν έχει πολλά να χωρίσει. Αντιθέτως, στις πόλεις όπου ο ρυθμός ζωής είναι πολύ πιο αγχωτικός οι

μετανάστες αποτελούν κίνδυνο για τους ντόπιους για πολλούς λόγους. Ένας από αυτούς είναι η απειλή της

θέσης εργασίας (το γνωστό σε όλους μας 'Μας πήρατε τις δουλειές') το οποίο είμαι σίγουρος πως κάθε ξένος άκουσε έστω και μία φορά στην ζωή του. Τα φαινόμενα ρατσισμού όμως δεν περιορίστηκαν μόνο στην λεκτική βία τα πρώτα χρόνια. Ανατριχιάζω μέχρι και σήμερα όταν θυμάμαι τις φορές που άνοιγα την τηλεόραση και έβλεπα ομάδες ατόμων να ξυλοκοπούν ανελέητα συμπατριώτες μου. Έννοείται όμως πως δεν είναι όλοι «άγιοι». Πολλοί από τους μετανάστες της εποχής του 90 ήταν εγκληματίες και κακοποιοί και προσπάθησαν να επιβιώσουν κλέβοντας, πράγμα που πολύ φυσιολογικά ανησύχησε τους Έλληνες της εποχής. Τα εγκλήματα όμως ήταν και πολλά άλλα περισσότερο βάνουσα στα οποία όμως δεν χρειάζεται να επικεντρωθούμε. Όλα αυτά οδήγησαν πολλούς Έλληνες να μεταβούν σε ακραίους τρόπους αντιμετώπισης του συγκεκριμένου προβλήματος και δημιουργήθηκε έτσι μία άτυπη έχθρα μεταξύ των δύο κοινωνικών ομάδων. Σήμερα όμως τα πράγματα στην Ελλάδα είναι πολύ διαφορετικά. Τα περιστατικά ρατσισμού έχουν μειωθεί ραγδαία και πλέον μετανάστες και Έλληνες ζουν αρμονικά σε σχεδόν όλες τις περιοχές της χώρας. Οι περισσότεροι Αλβανοί έφεραν τις γυναίκες τους στην Ελλάδα και έφτιαξαν όλα τα χαρτιά τους ώστε να νομιμοποιηθούν πλήρως. Όλοι μας πια είμαστε φορολογούμενοι πολίτες οι οποίοι περάσαμε το μεγαλύτερο κομμάτι της ζωής μας στην Ελλάδα και νιώθουμε όσο Έλληνες όσο και οι ημεδαποί. Τα παιδιά μας διδάχτηκαν την Ελληνική γλώσσα ως πρώτη τους και δεν αντιμετωπίζονται ως ξένοι. Εξάλλου δύσκολα βρίσκει κανένας σχολείο χωρίς παιδί ξένης καταγωγής, πράγμα που κάνει την νέα γενιά Ελλήνων να ξεχάσει την λέξη «ρατσισμός» και να θυμηθεί εκείνες της «ισότητας» και της «αλληλεγγύης». Προσωπικά τα παιδιά μου τελείωσαν το σχολείο στην Ελλάδα, η κόρη μου είναι πλέον πτυχιούχος του πανεπιστημίου και ο γιός μου φοιτητής και έχουν καθιερώσει την Ελλάδα ως έδρα τους.

Παρά όλες τις δυσκολίες που περάσαμε για να είμαστε εδώ σήμερα καταφέραμε να επιβιώσουμε και να βάλουμε στην άκρη το μεγάλο πρόβλημα του ρατσισμού το οποίο όμως δεν θα σταματήσει να υπάρχει ανάμεσά μας. Ευχαριστώ όλους εσάς που ήσασταν σήμερα μαζί μας και μου δώσατε την προσοχή σας.

Ο Ιλίρ Τσερβανάκου

Γεννήθηκε στις 7 Μαρτίου του 1973

Μεγάλωσε στο χωριό Peshtan στην περιοχή Fier της Αλβανίας. Το 1991 σε ηλικία 18 ετών ήρθε στην Ελλάδα. Ζει μόνιμα στην χώρα 33 χρόνια μαζί με την γυναίκα του με την οποία απέκτησε 2 παιδιά.

Το 2018 διαγνώστηκε με οξεία λευχαιμία το οποίο αποτέλεσε την μεγαλύτερη δοκιμασία της ζωής του.

Δούλεψε ως εργάτης σε συγκομιδή ελιάς τα πρώτα του χρόνια και εξελίχθηκε σε επαγγελματία αγρότη. Σήμερα είναι ένας από τους σημαντικότερους ανθρώπους στον τομέα της παραγωγής ελαιολάδου στην περιοχή μας. Ταυτόχρονα ασχολείται με την οικοδομή με κύριο υλικό την πέτρα. Τα χόμπι του είναι το ψάρεμα, η κιθάρα και είναι λάτρης του ποδοσφαίρου.

